

Žalm 78,52-55. 79,13; Židům 10,1-7.10b

Jan 10,7-11

Verš před požehnáním: Žd 13,20-21

Rodinné bohoslužby 3. 4. 2011 Krč – téma: Ovce, ovečky

Prožíváme předvelikonoční, postní čas a **k Velikonocům patří ovečky**. Ale nejen k Velikonocům, také k Vánocům. K zobrazení narození Ježíše – k Betlému neodmyslitelně patří pastýři s ovečkami – vždyť pastýři byli úplně první, kdo se od andělů dozvěděli o narození Ježíše. V Bibli se velmi často píše o ovcích /více než 400 x !/. Ovce patřily od pradávna k nejoblíbenějšímu bravu (zvířeti) ve východních zemích. Ovečka je nenáročná na chov, skromná na jídlo. Dobře prospívá i v zemích, kde je málo zeleně a málo vody, protože jí nejen zelené části trávy, ale i kořínky. Z ovcí se získává mnoho produktů – mléko, maso /jehněčí maso známe z pesachové večeře/, vlna /srst/, kůže, rohy a tuk. Mléko bylo osvěžujícím nápojem ve věčném horuku Orientu. Z mléka se dělají sýry a tvaroh – ve SZ době se jedl tvaroh hodně, více než maso. Z ovčí vlny se tkaly látky /teplé, hřejivé/. Z kůže měli lidé oděvy a zhotovovali si z ní stany. Z beraních rohů dělali nádoby na pití a hudební nástroje - zvučné trouby /trubky = šófary – vznikají napařováním a narovnáváním beraních rohů/. Tuk z ovcí se používal ke svícení a také do mastí, dodnes lanolín je vynikající na pleť. Vidíme, že lidé použili a využili z ovcí téměř všechno. Chov ovcí /pokud byly zdravé, krásné/ zaručoval lidem dostatek, obživu, dokonce určitý blahobyt. Když měli ovečky, pak měli co pít, jíst, čím se oblékat, na čem ležet atd. Dříve nebyly ovce čistě bílé, ale spíše strakaté, načernalé. Až pozdějším šlechtěním jsou převážně bílé nebo černé. Izraelci vždycky chovali ovce – na samém začátku Bible se píše o Ábelovi, že byl pastýřem ovcí (Gn 4,2). Všichni praotcové měli ovce, výslovně pastýři byli Jákob, Josef, Mojžíš, král David, pastýřka byla Ráchel – milovaná manželka Jákoba. Ovce patřily mezi nábožensky – kulticky nezávadná, čistá zvířata, jejichž maso mohlo být na oltářích obětováno. /Proto se o Ježíši Kristu hovoří jako o beránkovi, který byl obětován – který na sebe vzal hříchy nás lidí. / Ovce je poddajná, trpělivá, mírná, bezbranná – neschopná postarat se sama o sebe, když se ztratí, nenajde cestu domů. Ovečka je také známá svou přítulností, proto dostávaly ovce od pastýřů jména a pastýři k nim měli osobní vztah jako my máme k domácím zvířatům – k pejskovi, kočičce ... / Proto se v Bibli píše, že Pán Ježíš jako dobrý pastýř zná své ovce – tedy nás lidi – jménem. / V Izraeli byly a jsou dva druhy ovcí – s krátkými, širokými ocasy /jaké známe my u nás/ a potom tzv. tučnoocasé – s dlouhými ocasy. Tento dlouhý ocas byl považován za mimořádnou pochoutku, lahůdku v jídelníčku. Ovce se stříhaly 2x za rok – stříž ovcí byla vždy spojena se slavnostní hostinou, veselím a pitím.

V Bibli se obrazně hovoří o Božím lidu jako o ovečkách. Pán Ježíš sám sebe označuje za dobrého pastýře, který své ovce má rád, s láskou o ně pečuje, ztracené vyhledává a zachraňuje, vodí je na zelené pastviny a k dobré vodě. Také je chrání a odhání nepřátele – zloděje nebo vlka, který chce ovečky roztrhat. Dobrý pastýř v nebezpečí dokonce položí život za své ovce. Ježíš Kristus položil svůj život za nás lidi. On přišel, abychom měli život a měli ho v hojnosti. Amen.

(Jindřiška Buttová, 3. 4. 2011 (4. postní neděle), Praha 4 – Krč)